

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „**KOROŠKI SLOVENEK**“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Vera in materni jezik.

Na manjšinskem kongresu v Bernu je imel naš poslanec župnik Starc sledeči načelni govor o vprašanju „Vera in materni jezik“: Lani smo na manjšinskem kongresu doživeli zadoščenje, ko smo iz ust vseh govornikov slišali samo pohvalne besede o vlogi katoliške cerkve pri obrambi pravic narodnih manjšin po vsem širokem svetu. Vsi so povdarjali, kako Cerkev varuje vsakemu narodu pravico do vsega onega, kar ga kot narod loči od drugega naroda, torej v prvi vrsti in predvsem pravico do maternega jezika. To načelo vodi katoliško cerkev pri vsem njenem delu med narodi in ona velja po pravici v pravem pomenu besede za zaščitnico narodov.

Načela cerkve so jasna in se po potrebi vedno znova povdarjajo. Če smo iz referata, ki nam je bil vposlan v pogled, čitali, da dejansko stanje ne odgovarja vsepovsod imenovanim najsvetejšim načelom, potem ne more pasti krivda na katoliško cerkev kot tako, ampak so se gotove koncesije v neprilog narodnim manjšinam dejale državnim in večinsko-narodnim interesom skrivaj, po krivih potih in pod vplivi, za katere cerkev ni odgovorna.

Narodnim manjšinam se v prvi vrsti nalaga naloga, da pomagajo, da bi se jasna načela Cerkve uveljavila tudi tam, kjer se še niso. Kajti pomen maternega jezika za versko vzgojo otrok, za razmah dobrih, zdravih družin in krepostnega družinskega življenja je izven vsake debate in ga pripoznavajo tudi najhujši nacionalisti naše dobe. Predsednik najvišjega šolskega sveta v Rimu Ernst Codignola, da prinesemo izjavo človeka, ki ni duhovnik, se je glede verske vzgoje izrazil sledeče: „Naloga učiteljeva ni, da sile, ki jih je razgibalo družinsko življenje, uničuje.“ V spominu nam je tudi še zelo zanimiva zakonska utemeljitev naučnega ministertva bivše avstro-ogrske monarhije glede uporabe slovenskega jezika za verouk med koroškimi Slovenci, ki se glasi: „Nihče ne taji, da je negovanje maternega jezika posebno v versko-nravnem oziru največje važnosti, vsled česar odrejamo, da se mora verouk na vsak način podeljevati v maternem jeziku.“

Če že državni predstavniki toliko povdarjajo pomen družinskega ali maternega jezika za nravna-versko vzgojo, potem razumemo stališče one svetovne ustanove, ki je na tej vzgoji najbolj interesirana, to je sveta Stolica. In zares Vatikan je večkrat zaporedoma v najslavesnejših izjavah ponovil svoje stališče in na najbolji značilen način je to storil z ozirom na dekret italijanske vlade, da se nastavijo italijanski veroučitelji po nemških šolah v južnem Tirolu. Vatikan je poslal škofom starih italijanskih provinc pismo, v katerem beremo sledeče besedilo: Sveta stolica pod nobenim pogojem ne opusti načelnega stališča glede pravic maternega jezika pri dušnem pastirstvu in pri verouku. Sveta stolica nima ničesar opraviti s kraljevim dekretom o nastavitvi italijanskih duhovnikov za veroučitelje v nemškem južnem Tirolu in ta dekret tudi obsoja. Sveta stolica polaga veliko važnost na to, da ne sme ostati niti zunanji vtis, da bi Vatikan kakorkoli sodeloval pri raznarodovanju narodnih manjšin. Sveta stolica nalaga zato škofom starih provinc, da šolski oblasti pod nobenim pogojem ne dajo na razpolago veroučiteljev v smislu navedenega kraljevega dekreta.“ Iz tega se vidi, kakšno je dejansko

stališče Svete stolice glede na pomen maternega jezika.

Toda ni nam treba segati niti po izjavah Svete stolice, ki ponavljajo samo rešnico, ki je stara kot katoliška cerkev sama, niti po izjavah raznih državnikov, ker nam že vsakdanje izkušnje dovolj dokazujejo važnost maternega jezika sporedno z versko izobrazbo, tam se dosejajo najlepši uspehi v verski vzgoji, kjer pa se izobrazba maternega jezika zanemarija ali kjer celo izostaja, tam umira tudi razumevanje in ljubezen do verskega življenja.

Pisatelj dr. Greutrup piše: „Kjerkoli bi duhovniki iz političnih vzrokov vzgojo do molitve v maternem jeziku zanemarjali, potem to niso več duhovniki, ampak navadni sužnji nacionalizma, a pravi služabniki vere v duhu apostola narodov sv. Pavla že davno niso več!“

V interesu verske vzgoje je torej, da se raba maternega jezika brez izjeme povsod podpira in neguje, da se pravico verskega poučevanja izročuje le takim učiteljem in duhovnikom, ki materni jezik svojih vernikov in učencev popolnoma obvladajo. Zato pa povdarjam, da se zahteve narodnih manjšin po uporabi maternega jezika za verouk popolnoma skladajo z načeli in interesi katoliške cerkve. Zato še bolj povdarjam, da imajo prav manjšine, ki obsojajo poseganje državnih oblasti v zadeve vere in vesti in ki obsojajo one zastopnike verske oblasti, ki četudi pod pritiskom državnih oblasti iz političnih motivov ali iz navadnega strahu odrekajo manjšinam pravico, ki jo imajo od Boga, da dobivajo verski pouk in versko vzgojo v maternem jeziku.

Drugo dejstvo izkušnje je, da se v stano vitni negi nravnosti dosejajo pri manjšinah najlepši uspehi le tam, kjer imajo manjšine v cerkvi zaščitnico in pospeševaltjico svojih narodnih pravic. Tam pa, kjer se v verski oskrbi pravice narodnosti zanemarijajo ali pa sploh opuščajo, opažamo tudi splošno propadanje nravnega življenja. Ako bi mogli vpliv raznarodovanja na splošno nravnostno življenje zajeti v številkah, potem bi prišli do zaključka, da propadanju narodne zavesti sledi

Atentat na dr. Dollfussa!

V torek ob 1/23 uri popoldan je izvršil mlad človek v parlamentu revolverski atentat na kanclerja. Dr. Dollfuss se je ravno vračal v spremstvu ministra Stockingerja iz sejne dvorane proti izhodu, ko pristopi mlad moški in hoče izročiti kanclerju dvoje pisem. V istem trenutku potegne z drugo roko revolver in izstrelji dva strela. Dr. Dollfuss je bil k sreči samo lahko ranjen. Prva krogla je prebodla ravno nad srcem obleko in odletela na rebrih medtem ko je druga napravila majhno rano na desni roki. Kancler je obdržal kljub veliki razburjenosti okolice čudovito hladnokrvnost in rekel samo: „Povejte nič moji ženi.“ Potem se je podal na kliniko, kjer so konštatirali, da rane nise nevarne. Nahaja se sedaj v domači oskrbi.

Atentator, ki je bil takoj prijet, trdi, da je ravnal iz lastnih nagibov in taji vsako zvezo s kakšno politično stranko.

v kratkem času tudi popolen polom morale. Raznarodovanje in odtujevanje cerkvi greša sporedno povsodi, kjerkoli imamo narodnostne boje v svetu. Narod in vera, materni jezik in Cerkev sta v tako tesni zvezi, da zahteva negovanje enega tudi negovanje drugega, da sledi zanemarjanju enega takoj kot kazen tudi propadanje drugega. V naši skromni zgodovini imamo vzglede. Vse je zbežalo iz slovenske Koroške, vse je zbežalo iz slovenskega Primorja, le duhovnik je ostal na mestu, le cerkev je ostala zvesta narodu. Dokler bo ona mogla, bo ščitila materni jezik, ker ve, da bo narodna propast vlekla za seboj v prepad tudi moralno življenje teh narodnih manjšin. Cerkev in materni jezik, to sta mati in otrok, nerazdružljiva v ljubezni, to je zaključni nauk tisočletne zgodovine.

V univerzalnem katoliškem interesu je torej, da katoliški duhovniki negujejo tudi pri najmanjših delih narodov njihova narodna svojstva in v interesu vseh oblasti je, da teh duhovnikov ne ovirajo pri njihovem visoko etičnem poslu, ko branijo narodno samobit.

Na manjšinskem kongresu.

V uvodnem članku zadnje številke smo navedli težkoče, s katerimi se je kongres bavil vse dni zasedanja. Danes pa poročamo o vprašanjih, ki so bila na dnevnem redu.

V otvoritvenem govoru je predsednik dr. Wilfan najprvo pozdravil Švico kot državo, v kateri imajo štirje narodi vsak svoje narodne pravice, ki pa vsi delujejo v dobrobit države. Nato razpravlja o točkah dnevnega reda, posebno o prvi točki: o pravici naroda, da izloči iz sebe vse, kar po krvi ne spada k njemu. Ta točka je dala kongresu toliko težave, predsedniku pa je nudila priliko, da je zastopnike nemških manjšin opozoril na manjšine v Nemčiji (lužiške Srbe, Poljake, Dance), naj jim nemški narod ohrani kulturne pravice, ki so si jih manjšine že pred novim režimom izvojevale in naj se te pravice izpopolnijo.

Po otvoritvenem govoru se kongres peča z grozno lakoto v Rusiji. Tajnik kongresa je potoval po delu Rusije in se je na lastne oči prepričal o tamošnjem stanju. Najhujše je prizadet južni del Rusije, nekdanja žitnica cele

Evrope, kraji, kjer bivajo Ukrajinci. Vse, kar je zrastle na polju, je boljševiška oblast pobrala, tako da ljudem ni nič ostalo. Govoril je Rus prof. Kurčinski, ki je pripovedoval doživljene nekega diplomata. Ta je potoval po južni Rusiji; vnebovpijoče slike človeškega ubožstva je gledal, ne ljudje, samo še sence ljudi se v ogromnih množicah plazijo po kolodvorih in prosijo le za eno: za kruha, za denar se ne zmenijo. Cele vasi so prazne, ne živine, niti psov in maček ni več, milijoni so že pomrli od lakote — in pred durmi je zima. Govornik kliče na pomoč ves svet, ako je še kaj ljubezni do bližnjega. Enako grozno je naslikala položaj v Rusiji gospa posl. Rudnicka, Ukrajinka iz Poljske in tudi kliče na pomoč ves svet, da se reši, kar se še da rešiti smrti od gladu. Generalni tajnik dr. Ammende poroča, da je obenem s predsednikom izdal poročilo o gladu v Rusiji, da bi svet opozoril na grozno usodo ruskih narodov. Veseli ga, da je poročilo takoj našlo odmeva. Dunajski kardinal in nadškof Innitzer je izdal proglas na katoličane ce-

lega sveta, naj se organizira pomoč gladujočim. Isto sta storili pravoslavna in protestantska cerkev. V sklenjeni resoluciji se kongres zahvaljuje za odmev pri cerkvah in povdarja, da je dolžnost vsega človeštva podpirati pomožno akcijo za Rusijo; v tem oziru hočejo zastopniki zbranih narodov storiti vse, kar je v njihovi moči.

Važen korak naprej je naredila ideja avtonomije. Medtem ko se prvi kongresi povdarjali pravico manjšin do avtonomije na podlagi osebnega priznanja, na podlagi katastra ali zapisnika vseh, ki se prištevajo k manjšini, in je še morda v spominu, kako je zastopstvo naše manjšine temu ugovarjalo, da je kongres moral popraviti svoje stališče ravno z ozirom na nas, je zadnji kongres naglasil, da se mora vsem manjšinam, ki bivajo kompaktno, dati teritorialna avtonomija, to je samouprava celega ozemlja, na katerem biva manjšina. Razpravo o tem je otvoril zastopnik nemške manjšine na Češkem dr. Medinger, ki je povdarjal, da je zahteva po samoupravi skupna vsem manjšinam in da je ugovor večine, ki pravi, da bi s s tem manjšina postala država v državi in da je samouprava začetek ločitve od države, neupravičen. Vzгляд je Angleška, ki je dala svojim delom široko samoupravo. — Ravno ta strah, da bi naša manjšina ogroževala enoto države in enoto Koroške, je bil eden izmed vzrokov, da so se nemške stranke tako bale avtonomije za nas celo na podlagi katastra, kaj še le na podlagi ozemlja, na katerem bivamo. Sedaj pa Nemci sami stavijo to zahtevo po avtonomiji manjšinskega ozemlja. Iz tega vidimo, da nam ni treba opuščati zahteve po avtonomiji, v prepričanju, da morajo Nemci v svojih državah iti z dobrim vzgledom naprej, ako hočejo svojim manjšinam priboriti samoupravo. — Na isto stališče kakor nemške manjšine, so se postavili Ukrajinci iz Poljske in Rumunije in Belorusi iz Poljske ter katalonska manjšina v imenu španskih manjšin. Resolucija o tem predmetu se sklicuje na sklep prvega kongresa, ki je zahteval za vse države, ki imajo manjšine, da jim dovolijo samoupravo, da morejo svojo narodnost negovati in razvijati, in pravi dalje: **Samouprava manjšinskega ozemlja je normalna rešitev manjšinskega vprašanja. Samouprava nudi državi veliko korist, ker se morejo tako doseči neprimerno večji uspehi s pomirjenjem, s kulturnim, gospodarskim in socialnim razvojem.** Kongres ponovno zahteva samoupravo manjšinskega ozemlja, kjer bivajo manjšine kompaktno, in protestira proti vsaki zavlačit-

vi ali utesnitvi, ki bi bila v nasprotju s dolžnostmi, ki jih ima država sama do svojih državljanov ali v nasprotju z mednarodnimi obveznostmi.

Kongres se peča vsako leto tudi z **Zvezo narodov**. Mirovne pogodbe namreč določajo, da se morajo manjšine ščititi. Zato imajo manjšine pravico pritožbe pri Zvezi narodov, ako se jim godijo krivice. Veliko pritožb že leži pri Zvezi narodov — nerešenih. Zato kongres opozarja svet na to počasnost in površnost pri reševanju manjšinskih pritožb. Najraje bi vse pritožbe zamolčala. Takoj bodo izginile, ako Zveza narodov prisili vse države, ki imajo manjšine, da dajo manjšinam možnost za narodni obstoj in kulturni razvoj.

Strujenost držav Male antante. Koncem septembra se je vršila v Sinaji na Rumunskem konferenca jugoslovanskega, čehoslovaškega, in rumunskega zunanjega ministra, kateri sta prisostvovala tudi jugoslovanski in rumunski kralj. Konferenca, ki se je vršila tik pred zasedanjem Društva narodov v Ženevi, je vzbudila obilo pozornost. Iz uradnega poročila o konferenci je posneti, da bo Mala antanta podpirala vsa stremjenja za splošno pomiritev in sporazum, da bo v podonavskem vprašanju varovala nedotakljivost mirovni pogodbe in stremela za gospodarskim sodelovanjem držav, končno je konferenca napravila zopet korak naprej h tesni gospodarski naveznosti vseh treh držav. — Sploh je opaziti v krogih voditeljev Male antante izredno živahno življenje, ki bo nedvomno mnogo doprineslo, da se v Podonavju ohrani potrebno ravnotežje.

V Ženevi zaseda Društvo narodov. Minuli teden je bilo otvorjeno jesensko zasedanje Društva narodov, na katerem je našo državo zastopal kancler dr. Dollfuss. Njegov prihod so pričakovali z največjim zanimanjem. Njegova izvajanja so vzbudila vesplošno odobravanje in vzbudila med člani Društva narodov nove simpatije za naše državo. Kancler je med drugim dejal: Dobro je, da se vsaka država danes spomni, da živijo preko njene meje ljudje, ki so z njenimi vezani po isti veri v pravice in dolžnosti človečanstva. Avstrija želi vzajemnosti narodov in sodelovanja v Društvu narodov. Danes skuša Avstrija, učeč se iz napak povojnih let, si priboriti novo politično in gospodarsko ustavo. Za to ustavo so ji merodajne smernice, ki jih je oznanil sv. Oče Pij XI. kot rešitev sodobnih socialnih problemov. Avstrija hoče svobode in neodvisnosti in kot taka želi postati koristen član družine narodov. — Kanclerjev govor je izzval med zastopniki držav živahno odobrenje in pritrje-

vanje. Molčali so le zastopniki Nemčije, videč naklonjenost evropskih držav do Avstrije in ledeno obnašanje njihovih zastopstev do Nemčije.

Angleži na Malti odgovarjajo Italijanom na njihov način. Angleški guverner otoka Malte, za katerega se potegujejo Italijani, je izdal dve odredbi, naperjeni proti italijanskim fašističnim nameram. V prvi je odvzel malteški vladi, ki jo sestavljajo italijanski nacionalisti, policijo in jo podredil angleški vladi. V drugi določa, da noben inozemec ne sme na Malti vršiti obrti, otvoriti kake šole ali voditi javne zavode, razun če ima dovoljenje od guvernerja. Z odredbama je storjen konec fašističnemu rovarjenju na Malti, katere ljudstvo ni italijanske narodnosti, a bi ga Italijani radi poitalijančili. Zbog odredb je v Italiji veliko razburjenje, ki pa kljub prijateljstvu Anglije do Italije pri Angležih ne bo našlo odmeva.

Velika Jugoslavija. Državna statistika objavlja v svojem najnovjšem letopisu podatke o številu prebivalstva v Jugoslaviji za 31. december 1932. — Po teh podatkih šteje Jugoslavija 14.296.431 prebivalcev. Na dan zedinjenja, t. j. 1. decembra 1918, so cenili število prebivalstva v Jugoslaviji na 11.621.026, torej se je zvišalo tekom 14 let število prebivalstva za celih 2 milijona in 7 stotisoč. Letni prirastek je znašal zadnja leta okoli 200.000 duš. Te številke so vsekakor dokaz narodnega zdravja in nepomehkuženja.

Boroveljski pevci v Sloveniji.

Domača pesem naša se vedno naj glasi
Ljubezen domorodna pa naj iz src kipi.
(Geslo boroveljskega zbora.)

Na povabilo mestnih občin Tržič in Škofjaloka je napravil boroveljski slovenski pevski zbor dne 23. in 24. septembra izlet v Slovenijo in priredil v teh mestih pevske koncerte. Že je kazalo, kot bi se proti boroveljskim pevcem zarotilo nebo in vsa narava, venomer je deževalo, prihajala so poročila o povodnjih, cesto pod Ljubeljem je zasul plaz. Le z največjo silo je prišel avto na vrh in točno ob pol šesti uri so pevci došli v Tržič. Na glavnem trgu jih je pričakovala ogromna množica ljudi, godba je zasvirala triglavsko koračnico, mladina je pevce obsula s cvetjem. V imenu pevcev je pozdravil Tržičane in mestnega župana g. Košat Maks. Ob 8. uri se je vršil koncert v prostorni dvorani „Našega doma“, ki je last Vincencijeve družbe. Na odprtem odru so pozdra-

PODLISTEK

Večno mesto Rim.

Sveto leto 1933. Začelo je pri eni, ko se je rodil na svet naš Odrešenik. In triintrideseto leto je teklo, ko je za odrešilno smrtjo na križu po zmagovalnem vstajenju Sin božji se vrnil v slavo Očeta. V teh kratkih mladih letih pa je Jezus posvetil malo Palestino njena mesta, vasi, jezera, gore s svojim naukom, čudežnim delom in vzgledom, z molitvijo in ljubeznijo največjega rodoljuba in bogoljuba. Najvišjega posvečenja pa so bili deležni kraji, kjer je od Oljske gore skozi Jeruzalem na Kalvarijo izkrvavelo srce Odrešenika.

Naravno je, da so v tem svetem letu odrešenja oči vseh Kristusovih uprte v sveto deželo, da hitijo vse pobožne želje v kraje, posvečene od Zveličarja. Premisleka vredno pa je, da je Palestina v nekrščanskih rokah, da so najsvetejši kraji ali zasuti pod zemljo ali pa večidel zastraženi od nestrpnih krivovercev. Kdo bi v teh dejstvih ne spoznal opomina Previdnosti? Ne živite ob spominih, živite v resničnosti! Resničnost pa je ta: Kristus živi med nami naprej v svojem vidnem namestniku — svetem očetu v Rimu. Z njim je krščanstvo vedna sedanost. Zato se vedno oziramo v Vatikan, tja prislušujemo, tja hočemo. Čez Petrov trg skozi bronasta vrata Vatikana vrejo množice romarjev in v slovesnih dvoranah poklekujajo nizki in visoki tega sveta, da sprejmo papežev blagoslov in vsak romar

šteje med največje svoje doživljaje rokanje s svetim očetom. Tedaj živo začutiš: V Palestini imaš preteklost v spominih, v Vatikanu si sredi resnične sedanosti. Tako zelo je naše ljudstvo bilo že vedno zaverovano v to resničnost, da vsako božjo pot poimenuje roma-nje, da zvonove pusti pohiteti v Rim, ko obmolknejo veliki četrek, da vsem potem prisodi, kako najdejo v Rim, da še zvezdnemu stvoru na nočnem nebu pravi Rimska cesta.

Le malo srečnih živi med nami, ki so zares poromali, videli Rim in Vatikan. Vsi ostali pa tako radi poslušate, kako pripovedujejo...

Rimu pravimo „večno mesto“. Pa ga tudi res ni mesta na vsem širnem svetu, ki bi imelo tritisočletno slavno zgodovino in še tako edinstven pomen tudi v našem času.

Majhno mestece na griču Palatinu, v svojem početku zavito v sive megle pripovedk o Romolu in Remu, ki ju je voljkulja dojila, o velikih kraljih in junaških bitkah s sosednimi mesti, je rastlo preko dolinice, ki je dobila ime Forum Romanum (Rimski trg) na bližnji grič Kapitol. Odtod so šli zmagovalni vojskovođe po Italiji, da si jo osvojijo. Odtod so bili dani ukazi za mornarico, naj plove na Sicilijo, v Afriko. Odtod so korakale vojaške čete, da odprejo Rimu vrata v Grčijo, Azijo, Galijo, in Anglijo. Sredi Foruma je stal steber, od katerega so merili pot tudi v našo domovino, do Juvenne v Podjunu, do Virunuma na Gospodarskem polju, do Patavija (Ptuja), Celeje (Celje) in Emone (Ljubljane). Medtem pa je naraščalo glavno mesto sveta v svetovno mesto, razširjalo se je preko dolinje čez nizke

griče, da jih je bilo pozidanih že sedem in se je Rim s ponosom imenoval „mesto sedmerih gričev“. V njem pa so se zbirali in nastanili ljudje iz vseh delov sveta, veliki učenjaki, veletrgovci, koristolovci, umetniki, uradniki in brezposelni, katerih tudi tedaj ni primanjkovalo. Nad tri milijone prebivalcev je že štel mesto, med njimi celi dve tretjini sužnjev in le malo število bogatašev brez srca in čuta odgovornosti. Bogastvo in slava gospodarjev je izpridila nekdanji tako zdravi rod. Čez Forum, ves z dragocenim marmorjem in zlatom okrašeni in z najlepšimi poslopji obdani trg večnega mesta so korakale zmagovalne vojske, so proklinjali in škripali v verige ukovani kralji in vojskovođe podjarmljenih narodov, posvečeni grozni smrti vojnemu bogu Martu na čast. Čez Forum so vrelé radovedne množice v bližnji Kolosej, gledališče, v katerem je „šlo vse zares“, kjer so se na življenje in smrt igralci borili med seboj ali z divjimi zvermi. Na tem trgu se je zbirala dela odvajena druhal, tu je nikdar sita zahtevala iger in kruha, dela pa nikdar. Tu so stali templji in oltarji nešte-tih rimskih malikov in najdragocenejše so zgradili rimski cesarji samim sebi kot novim bogovom. Čez Forum, ognjišče in središče največje propalosti poganstva, je moral tudi priprosti galilejski ribič Peter, ki je nosil že nov svet in nov Rim v svoji verni duši. Čez Forum je hodil tudi apostol narodov Pavel z zavestjo, da iz Rima poganja božje kraljestvo, ker je vedel za svetega Petra v tem mestu.
(Se nadaljuje.)

vili pevce zastopniki vseh kulturnih organizacij, nakar je č. dr. Arnejc imel govor o koroški narodni pesmi in žel za originalna izvajanja burno priznanje. Pevci so zapeli 17 domačih pesmi in končali z „Juhe, pojdamo v Skučče“. Skoraj polovico pesmi so morali ponoviti. Po koncertu je bil banket v dvorani „Na pošti“, katerega je pripravilo „Kolo jugoslov. sestara“, na njem sta nastopila oba tržiška zbora. Drugo jutro so se pevci odpeljali s svojim avtom v Ljubljano, kjer je zapel njihov oktet najprej tri pesmi v radiu o priliki predavanja o pevcu Treiberju. Predavanje se je vršilo istočasno kot odkritje spomniske plošče v Št. Jakobu v Rožu. Pevci so si ob tej priliki ogledali mesto. Posebno zanimanje je vzbudila delavska zbornica in druge socialne ustanove glavnega slovenskega mesta, zdravniški zavod i. dr. Videti je, da je Ljubljana na neprimerno višji kulturni stopnji kot marsikatero številčno večje mesto. Ogled mesta je bil končan s koroško pesmijo vrh nebotičnika, katerega so pevci najbolj občudovali. Nato so pevci odrinili v Škofjo Loko, kjer jih je pričakovalo preko tisoč ljudi. Pevski zbor Sokola je pozdravil goste s pozdravno pesmico, nakar so sledili pozdravi župana, škofjeloškega župnika i. t. d., deklice in dečki pa so pevce obsuli s cvetjem. Pri sprejemu je še zasvirala mestna godba. Mestna občina je pripravila obed in potem je sledil nastop pevcev v Sokolskem domu, katerega dvorana je bila istotako natrpano polna kot v Trziču. Koncert se je vršil v istem sporedu kot v Trziču, pred petjem so pozdravili došli zbor načelnik Sokola, župnik v imenu fare, srezki načelnik g. Legat. Med sporedom je bil tudi govor o Koroški. Po koncertu zopet banket in na njem izredno veselo razpoloženje. Nekaj čez polnoč so morali pevci vstopiti v svoj avto in se podati domov. Utisi velikega bratoljubja jim ostanejo nepozabni in spomin se bo vedno zopet v hvaležnosti vračal nazaj na lepe dni.

DOMAČE NOVICE

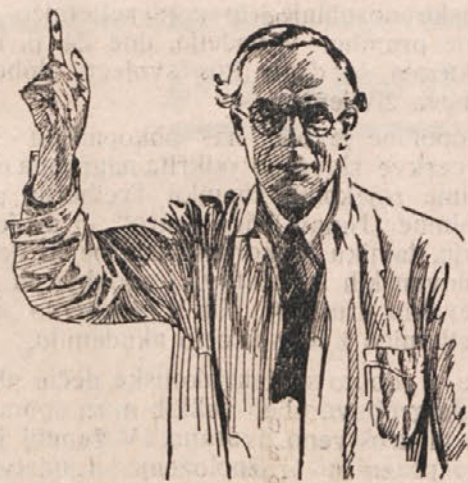
Blače na Zili. (Iz župnijske kronike.) 27. aprila leta 1859 smo v Blačah otvorili prvo novo šolo. Blagoslovil jo je Jernej dr. Levičnik, tedanji dekan šmohorski in obenem krajni šolski nadzornik. Dekan je bil v slovenskem svetu znana osebnost in je umrl leta 1883. Rodom je bil Gorenjec ter je kot bogoslovec objavil v „Čebelici“, prvem slovenskem leposlovnem listu v Ljubljani, tudi nekaj pesmic. Pa slavni naš Prešern ga je zafrknil: „Kako bo „prave“ pel — Levičnik?“ Pri slavnosti nove šole je bil navzoč tudi slavni Zilan, naš Matija Majar. Podpisal se je tudi v župnijski spominski knjigi ter pristavil v slovenskem jeziku: fajmošter gorjanski, rojen v Goričah pri Zili. Tedanji „fajmošter v Burlani“ (Borlje) Jože Tavšič, rojen v šentjakobski fari pod Celovcem, ki je bil potem dolga leta župnik v Hodišah, pa je zapisal v spominsko knjigo tudi slovenski „Šola bodi v čast slovenskemu rodu!“ Od leta 1874 leži tudi dopisnica, uradnodržavna, z napisom Correspondenz-Karte — Listnica, s pristavkom: Adresse — Naslov. In danes?!

Blato. (Gospodarsko.) Pridelali smo letos še vsega razmeroma dovolj. Rži je dosti, da kruha ne bo zmanjkalo. Tudi krompirja bi bilo mnogo za prodajo, a žal nikamor ne gre. Bajje ga bo žganjarna kupovala letos samo po 3 groše. Pravijo, da se delo ne splača, no in mi ga bomo po tej ceni rajši krmili našim prašičem. Kako lepo bi bilo, če bi naš krompir pokupili vsaj zgornji Korošci za svoje prašiče, namesto da kupujejo inozemsko koruzo. Marsikateri kmet je vsa plačila odlašal na jesen in se predvsem zanesel na prodajo krompirja. Sedaj pa taki žalostni izgledi. Ljudje so zopet začeli sejati lan in konoplje. Treba bo torej popraviti beznico in kolovrate. Pridelovanje prta smo bili opustili, a zdaj so se celo mestne gospodične začele platneno oblačiti in zdopadlo se je našim dečvam. Ljudje sejejo tudi mnogo sončnic, ki dajejo veliko olja. Marsikateri gospodar si ga pridela do 80 litrov, da ga ima dovolj ca celo leto. Toliko se ga lahko pridela na majhnem obsegu do šest arov. Ta panoga je gotovo vredna še večje

pažnje. Sadja letos ni, pa je prav, da bo tudi manj preprirov in zdražb.

Borovlje. (Posestniki hrabrostnih kolajn, pozor!) Posestniki srebrne hrabrostne kolajne 2. vrste (in tudi 1. vrste, ako še ni prijavljena) iz občin Borovlje, Medborovnica, Šmarjeta v Rožu, Sele, Slov. Plajberk, Svetna ves in Bistrica v Rožu se prijavijo dne 10. oktobra v Borovljah v gostilni pri pošti od ½9. ure dop. do 3. ure pop. S seboj naj prinesejo krstni in domovinski list in izkaznico odlikovanja.

Drava—Brdo. (To in ono.) Kar domačinov v teh krajih živi, slovenskega rodu so, slovenske krvi. To priča še zdaj družina ti vsaka, vsak tukajšnji kraj. — Slovenec pošten je in zlat'ga srca, zato pa i Nmec mnog rad ga ima. Čitatelj le pridi po leti k nam sem, gotovo se čudil boš svojim očem, ker tujcem prihaja nemalo zdaj k nam, ko prej tud' po leti bil kmetič je sam. Pošilja sem goste zdaj skoraj ves svet, saj kuh'nja je dobra in pristna je

123

**Tisoče zdravnikov priporoča
za zdravo prehrano:
seveda Kathreiner
pristno Kneippovo sladno kavo**

klet. Ker take lastnosti Slovenec ima, zato pa tud Nmec se k njemu poda. — Naša pesem! Kljub krizi smo imeli od julija dalje vedno dosti gostov, posebno Dunajčanov in tudi drugih. Največ jih je bilo na Brdi in sicer pri Ožganu, Čebolu in Kornarju, kjer pravijo, da je najlepši. Na Dravi so bili pri Resmanu in Klamfarju, v Vogrnjem polju pa pri Ožboltu. Meščani so bili in zahotelo se jim je spremembe in razvedrila v kmetskih vaseh z okolico božje žive narave. Da jim je bilo dobro! Pokrajina je izredno zdrava. — Od pogreba stare Smojeve matere na Dravi lani meseca aprila do 19. septembra t. l. ni bilo tu nobenega pogreba. Imenovani dan pa smo ob veliki udeležbi faranov nesli na kraj miru šele 30 letnega oženjenega čevljarja Janeza Fritza v Turčah. Nad 2 leti je bolehal v postelji. Bil je vzgleden fant in mož, veren in bogoljuben, v svoji boleznini potrpežljiv. Bil je zvest naročnik in bralec „Nedelje“ in drugih slovenskih knjig in listov. Naj spi mirno in moli za nas! — Požarov se bojimo tudi mi in zato so si naši požarni brambovci in častilci sv. Florijana letos oskrbeli motorno brizgalno. Stala je mnoge tisoče, glavni dar je dala osrednja zveza, mnogo dobrotniki in botri, ostalo se je nabralo. Prej da so jo postavili v službo, jo je Cerkev blagoslovila. — Šolo smo imeli po leti le enorazredno, zdaj v zimskem tečaju je zopet dvorazredna.

Skočidol—Podravlje. (Razno.) Letošnja letina kaže v splošnem dobro. Posebno dobro, pravijo, je uspela pšenica. Ob žetvi je bilo ugodno vreme kakor tudi ob košnji. Sena je bilo veliko, toče ni bilo in tudi slane doslej še ne. Bogu hvala! — Kakor srp žito, tako kosi smrt ljudi. Osem njenih žrtev smo letos že pokopali, izvzemši dveh umrlih nagle smrti so vsi prevideni. In vsem je bilo pogrebno spremstvo mnogobrojno. — „Ni dobro človeku samemu biti“, si je v zadnjih 10 mesecih mislilo sedem parov in so si zato pred oltarjem podali roki v medsebojno življensko zvezo. Da pri nobeni teh porok ni manjkalo poleg svatov še radovednežev in posebno otrok-pobiralcev

denarne setve pred cerkvijo, ni treba posebej omenjati. Da bi bili vsi pari srečni in vztrajni! — Število obveznih otrok vedno raste. Z letošnjim šolskim letom je vseh 209, od katerih se jih mnogo vozi v šolo v Beljak. — Naša farna cerkev ima novo obleko, popravljeni so tudi leseni deli stolpa s križem in njegovim podstavkom. Mecese nove skodle so ponekod obnovljene, zvonik prepleskan z angelsko rdečino, križevno leseno kopito izmenjano, križ nanovo posrebrnjen, strelovod popravljen in njegova konica pozlačena ter vsi pločevinasti deli rdeče popleskani. Dela je solidno in brez vsakega odra izvršil z dvema pomočnikoma kleparski mojster g. Maks Spangaro iz Trebinja, ki je popravil v zadnjih letih že nad 60 stolpov. Stalo je vse 890 S. — Pri Vošperniku v Podravljah smo imeli nekaterikrat v nedeljah kino-predstavo oz. tudi parkrat skioptična predavanja verskega, misijonskega, zemljepisnega in zabavnega značaja. Govorila sta gg. župnika iz Domačal in Strmca. Udeležba je bila zadovoljiva, vstopnina nizka. Hvala jima! — Cestna uprava nam je glavno cesto od Tamnika do Šilarja v Vernbergu dala razširiti in asfaltovati. Pri tem je izgubil nek mladenič iz Hodiš vsled nezgode na motornem kolesu svoje mlado življenje. Zdj se v prestovoljni delovni službi v Lipi, na Jezernici in pri Cvangarju prelaga cesto in znižuje klanec tik občinske pisarne v Vernbergu. — Dne 8. p. m. pa je fara pozdravila papeževa legata kardinala La Fontaine. Vsaka hiša je dobila pismeno obvestilo v obeh deželnih jezikih, da se zbere na postaji v Podravljah. Visoki gost nas je opazil iz vlaka in nam podelil blagoslov. Otroci so držali na belormenih transparentih z velikimi črkami natisnjen pozdrav z besedilom: Duae nationes hic Deum colentes ac in Te papam salutantes invocant Te: Benedic nos! — Dominus tecum!“ (Dva tu Bogu služeca in v Tebi papeža pozdravljajoča naroda Te prosita: Blagoslovi nas! — Bog s Teboj!) Katoliškega shoda se je od nas udeležilo 10 oseb. — Naši čebelarji so imeli letos kakor tudi že pred 2 leti čebele na poletni paši v lastnem čebelnjaku v belskem grabnu pri Železni Kapli. Julija je bilo tam zelo dobro. Na ajdi v Pribli vesi pa radi pomanjkanja megle in rose in zaradi vetrov ni bilo mnogo nektarja. — Imeli smo v svoji sredi tudi 6 počitniških otrok iz Steyerja na Zgornjem Avstrijskem. Štiri tedne so ostali, sveti Matej pa jih je vzel spet naprej. — Naši ognjegasci so si poleg motorne brizgalne omislili še potrebne vodne bazene in sicer v Podravljah in v Novi vesi.

Šteben pri Globasnici. (Razno.) Dolgo že nismo pisali našemu prijatelju „Koroškemu Slovincu“ in zato danes več: Ženimo se! Kovačev Ludvik je prepeljal iz Luž v Kropivno Stoparjevo Lenko, mladi Božank iz Podkrajja je prišel k nam po Avguštinovo Kristino. Fantje so zapeli organistinji Micki Podbregno, igralki globaškega društva, ko se je možila v Beljak. Naš novi trgovec Peter Kölich pa si je izbral Rieplnovo Micko in v nedeljo, dne 24. p. m. smo imeli veselo poroko. Ženin je član tukajšnjega pevskega zbora, zato so mu pevci-tovariši priredili lepo podoknico, nakar mu je eden pevcev voščil sreče in blagoslova v novi stan. Vzradoščen jih je ženin povabil na svoj dom, kjer se je razvil pravi družaben večer med domačo pesmijo in sviranjem godbe. Mladim parom obilo sreče! — Naj omenimo še naše pevce, da celo v poletnih mesecih niso opustili rednih vaj in tako ostali na višini, katero cenijo vsa okolica. Za to smo hvaležni kazaškemu pevovodji g. Beclju, ki tako požrtvovalno poučuje zbor. Tudi ostali fantje ne spijo. Sedaj se z Globašani pripravljajo na igro „Dimež“, ki bo igrana še ta mesec. — In še eno važno novico: Izvedeli smo, da dobimo svojega župnika in sicer dekana č. Kindlmanna iz Št. Vida. Želimo, da bi že kmalu bili med nami in jih iz dna srca pozdravljamo.

Št. III. (Razno.) Polno je krajevnih novic, a prinašamo samo najvažnejše in najzanimivejše. Ob neurju koncem minulega meseca je Drava izredno narastla in čudili smo se vrlim našim pevcem, ki so kljub ukinjenemu nočnemu prevozu v Dravljah z velikim veseljem sodelovali ob odkritju spomniske plošče v Št. Jakobu v Rožu. Vračali so se čez Rožek in ob tej priliki se spomnili tiste svoje „Tri ure hoda je sama voda“ in starejši med njimi

so se spominjali tridesetletnice, ko so jo ob enakem neurju mahali logavaški pevci na veliko slavje v Št. Jakob, kjer so blagoslavljali tedaj temeljni kamen narodne šole. Menda je bil tedaj med njimi tudi sedanji župan g. Rainer, ki je na povratku čez Rožek prvi vzdignil priljubljeno melodijo „ljubičine pošte“. — V nedeljo, dne 8. t. m. pa se vrši ustanovitvena proslava tukajšnjega pevskega društva. Že svoječasno je zborov predsednik — nadučitelj — napovedal, da bo treba v Št. Ilju napeti vse sile, da bodo Nemci kos naraščajoči iredenti. To je bil taisti mož, ki se je k naši velikonočni pevski prireditvi, katere čisti dobček je bil namenjen za popravo cerkve na Humcu, sledeče izrazil: „Für die politische Dummheit hab' ich kein Geld!“ Naknadno pa je ovadil prireditelje vsled nedolžnih, pri celovškem Gutenbergu kupljenih travok, da je oblast predpisala kazen 35 S. Nedolžnemu petju se ne protivimo, a naša nadaljna skrb bo, da se nedomačim elementom končno onemogoči vsaka hujskarija in sejanje razdora. Potrpljenja je bilo menda dovolj! — Farno cerkev popravljamo, docela bo renovirana, vsa nanovo poslikana, da bo kot mlada nevesta sprejemala svoje farane.

Marija na Zili. Zanimanje za naše kraje, posebno za baško jezero in njegovo lepo okolico vidno raste. Letošnji tujski promet je dosegel visoke številke. Avto za avtom je tekem poletja prevažal letoviškarje in izletnike iz Beljaka v Drobolje in na Brdo ter nazaj. Mi se tega prometa ne veselimo prav, lepše je bilo prej, ko nas vsakdanji cestni promet ni motil. S posebno mržnjo gledajo na drveče avtomobile Prosovičarji, ker jim ostaja od njih le cestni prah. Skozi Prosoviče vodi namreč deželna cesta. Da se prepreči neugode, je občina sklenila prezidavo ceste, ki bo tekom novembra gotova. Vila se bo od Mazerhoferja čez prosoviško polje do Šumijevega križa, pustivši Prosoviče ob strani. Precej prosoviških njiv bo s cesto prerezanih in odrezanih in zato so dobili Prosovičani lepo odškodnino. Občina je z veliko požrtvovalnostjo oskrbela potrebni denar in dobili bomo novo cesto brez občinskih stroškov. Olajšana pa je s tem tudi brezposelnost po naših krajih. Sploh se tozadevno obrača na boljše in občini ter njenim sodelavcem zamoremo k napredku samo čestitati.

Hodiše. (Poroka.) Prvi iz tukajšnjega moškega pevskega zbora se je ojunčil g. Anton Umek, organist in mežnar, in se je 17. p. m. poročil z mlado Katico iz Št. Kolmana pri Grebinju. Na njegovi poroki, ki se je vršila v fari ženinovih starišev v Gorenčah pri Rudi, je bilo prav veselo. Ženina so spremljali na dom vsi njegovi pevci iz Hodiš. Poročal je č. župnik Muri. Po poroki so se zbrali svatje na Umekovem domu, kjer je med njimi koj zavladalo veselo razpoloženje, četudi je bil en del svatov v Gorenčah tuj, prvič v tem kraju. Ženinu in nevesti želimo mnogo zakonske sreče!

Čebelarjeva smrt. Koroški čebelar nam piše: V Solčavi je pred tedni umrl 90 letni čebelar Anton Herle. Njegov pogreb je bil izredno ganljiv in pretresljiv ter ga hočemo zato otihi pozabnosti. Krsto s truplom rajkega čebelarja so prinesli na vas in jo obdali z voščeniimi svečami. In čudno: priletele so čebelice in obletavale krsto in sveče. Kot bi hotele dokazati očetu svojo zvestobo do groba! Ko so krsto položili v grb, so čebelice še naprej obletavale vence in cvetje. Očividci še naprej pripovedujejo, da je bilo tiste dni tudi pred čebelnjakom kot bi hotele čebelice žalovati za onim, ki jim je s svojo spretno roko vedno spet priskočil na pomoč v vsaki sili in stiski. Kaj čuda, če so se ob tem pogrebu jokali celo odrasli možje videč to nenavadno ljubezen žive narave okoli sebe.

Drobiz: Oblast je zaprla tiskarno J. Gitschthaler v Beljaku, kjer se je tiskala „Villacher Zeitung“. — V deželi se množijo izstopi iz katoliške cerkve. Predzadnje nedeljo je v Celovcu pristopilo k protestantom nad 100 ljudi. Menda tudi en način hitlerjanske propagande. — V soboto, dne 7. t. m. pride v Celovec zvezni kancler dr. Dollfuss. Povo-

dom njegovega bivanja se vrši v soboto zvečer v deželnem dvorcu veliko zborovanje. — Desetletni pastirček Andrej Kanalc iz Zilske Bistrice je na paši našel mrtvega Jožefa Holzfeind, delavca na bistriški planini. Poleg trupla je ležal revolver, v obleki so orožniki našli poslovilno pismo. — Umrl je vetrinjski župan Ignac Treffer. Bil je nad 20 let župan. Umrl je 44 letni posestnikov sin Simon Poganitsch iz Smarjete v Rožu.

NAŠA PROSVETA

Slavnostni dnevi v Št. Jakobu.

Bogata je tradicija te divne župnije pod Golico. Z Zalo in Mirkom se ponaša, dala je prvega narodnega borca Ahaclja, vzgojila slavnega slovničarja Janežiča, prvačila v boju za slovensko šolo za časa župnika Mateja Ražuna in postavila svojo slovensko narodno šolo. Z zanosom lahko danes kaže na bogato zgodovino, praznuje šestdesetletnico prve slovenske posojilnice in petdesetletnico svoje požarne prambe. V nedeljo, dne 24. p. m. pa je pokazala še drugi kos svojega globokega narodnega življenja.

Dopoldne je bila na pokopališču poleg farne cerkve slovesno odkrita nagrobna plošča odličnima rojakoma župniku Treiberju, pevcu naše himne „Njav čriez jizaro“, in profesorju Hutterju, tajniku Mohorjeve družbe in dobrotniku slovenskih študentov. Popoldne pa je izobraževalno društvo „Kot“ proslavilo svojo tridesetletnico z lepo uspelo akademijo.

Že v soboto so šentjakobske dečle okusno ozaljšale grobova obeh velikih mož, spominsko ploščo in društveno dvorano. V župniji je zavladalo praznično razpoloženje. Ljudstvo se je zavedalo, čegav spomin slavi ta dan. Veselje je bilo gledati pestro množico — stare rožanske grče, postavne fante, mamice in dečle v narodnih nošah — ki se je pomikala v sprevedu po strmi poti na grič k župni cerkvi.

S prižnice, s katere je pred mnogimi leti govoril pevec Treiber svojemu ljudstvu, je domači dekan č. Šenk v svoji pridigi orisal Franca Treiberja in Ivana Hutterja kot duhovnika — dobra pastirja svojega ljudstva. Po slovesni sv. maši je množica obstopila grobova slavlencev, č. dekan je ob asistenci kaplana Fertale blagoslovil ploščo in grobova ter nagovoril zbrane čestilce, slaveč Treiberja kot ljudskega pesnika, Hutterja pa kot kulturnega delavca in dobrotnika. Obdravski zbor je pod vodstvom g. Kernjaka z globokim občutjem zapel večnolepo „Njav čriez jizaro“. Ta krasna pesem ob pevčevem grobu, kaj čuda, če so matere zaihtele in se je orosilo oko celo možakarjem! Petju je sledil pozdravni govor prosvetnega tajnika, prežet z zdravim slovenskim optimizmom. Nato je domač fantdruštvenik krasno deklamiral Župančičevo „Vprašanja“. Kakor da bi jih pribil v sveto našo zemljo, so izzvene besede „Moj narod star je težkih tisoč let...“. S himno „Bog živi te, naš rod“ so pevci zaključili dopoldansko slavje. (Konec sledi.)

Zahomc. (Društveni občni zbor.) V nedeljo, dne 24. p. m. smo imeli društveno zborovanje ter volili novi odbor. Zborovanja se je udeležilo izredno število članov, kar je dokaz rastočega zanimanja za prosvetno delo. Zbor je otvoril abitur. France Zwitter z izbranimi besedami o potrebi skupnega, občestvenega delovanja. Sledil je nastop pevskega zbora, ki je najprej presenetil po številu nastopajočih in še po ljubezni, s katero se oklepajo pevci domače melodije. Za njim so nastopili tamburaši, katerim se dolgi odmor ni prav nič poznal, in so dovršeno zaigrali več komadov. Govornik iz Celovca je nato nazorno naslikal vso temo naše dobe in iz nje izvajal potrebo poglobljenega krščanskega in narodnega delovanja. Po poročilih in volitvah so morali na željo ljudstva pevci in tamburaši še enkrat nastopiti. Bil je večer posrečen in je želeli, da bi mu kmalu sledil drugi.

GOSPODARSKI VESTNIK

Velikovški trg minulega tedna: Biki 60—80, pitani voli 90—1.—, vprežni voli 90—93, mladi voli 80—90, klavne krave 50—75, telice 65—85, sirovo maslo 2.80—4.—, rž 19, oves 14—15, proso 15, lan 40, ječmen 15, ajda 20, krompir 9, leča 24, češplji 40—45, apno 5.—5.50, brusnice 20—25, mlade kokoši 1.50—1.70, stare 2.00—2.30.

Dunajski zasebni kliring: 100 dinarjev 11.57 S, marka 216.54, lira 47.80, dolar 599.79, češka krona 25.38 šilingov za 100 denarnih enot tuje valute.

RAZNE VESTI

Listnica uredništva: U. T. Hvala! Vsled pomanjkanja prostora nekoliko črtali. — Z. K. Dobro, vendar že obdelano misel prinašaš. Morda prihodnjič skrajšano. — J. K. Žal smo priobčili o istem že preje drugi, pomanjkljivejši dopis. — F. K. Prihodnjič, če dopisa vsebinsko izpopolniš! „Novica“ mora res biti novica! — J. V. O prepovedi naše prireditve na Aninem mostu ne bomo več pisali — vsaj zaenkrat. V krasnem uspehu prireditve v Galiciji, o kateri poročamo prihodnjič, nam je polno zadoščenje. — F. V. Da se rekrutirajo člani „Sturmscharen“ iz delno dvomljivih značajev, je žalostno, a ne naša krivda. Nadaljni razvoj zavisi predvsem od doslednosti vlade osnovnim načelom njenega načrta. Vsaka nedoslednost kateregakoli njenih članov je najprej v škodo vladi sami. — **Dopisnikom.** V decembru razdeli uredništvo lepe književne nagrade najvestnejšim dopisnikom in sodelavcem. Zato sodelujte v še podvojeni meri!

Lepa hišica v Štebnu pri Beljaku, p. d. pri Celnjaku, naprodaj. Ima 4 sobe, kuhinjo, posebej gospodarsko poslopje, 1 oral sadonosnika, blizu Baškega jezera, lepa lega, krasen razgled, železniška postaja. Vprašati v gostilni Graber v Štebnu, pošta: Mallestig. 116

Jabolčna drevesca

ima na **prodaj** od 10. oktobra naprej, in sicer I. kakovosti po S 2:30, II. kakovosti po S 1:80 komad Svoji s svojim po domače blago, ki bolje uspeva!

Inž. agr. Marko Polzer, Spodnje Vinare, p. St. Veit im Jauntale

Izšla je Blasnikova VELIKA PRATIKA

za navadno leto 1934
ki ima 365 dni.

„VELIKA PRATIKA“ je najstarejši slovenski koledar, ki je bil že od naših pradedov najbolj upoštevan in je še danes najbolj obrabtan.

V „VELIKI PRATIKI“ najdeš vse, kar človek potrebuje vsak dan: Katoliški koledar z nebesnimi, solničnimi, luninimi, vremenskimi in dnevnimi znamenji; — solčne in lunine mrke; — lunine spremembe; vse seje na Kranjskem, Koroškem, Štajerskem, Prekmurju, Medžimurju in v Julijski Benečiji; — pregled o koncu brejosti živine; — popis vseh važnih domačih in tujih dogodkov v preteklem letu; — tabele za računanje obresti; — življenjepise važnih in odločilnih oseb s slikami; — označila predmetov, ki jih rabi kmetovalec in žena v hiši. — Cena 5 Din.

„VELIKA PRATIKA“ se dobi v vseh večjih trgovinah in se lahko naroči tudi pismeno pri založniku:

tiskarni J. Blasnika nasl. d. d. v Ljubljani. 125

Južnokoroška gospodarska zadruga v Sinči vasi

Zadružni prostori v Sinči vasi se s 1. oktobrom otvorijo

*Nakup žita,
prodaja kmetijskih potrebščin,
zaloga cementa*

126